

GIẤC MỘNG BÌNH THƯỜNG

(Tiếp theo Cánh Chim Cuối Trời)
Truyện ngắn của TRẦN QUANG THIẾU
Người chuyển thơ NGUYỄN SÁU

Sinh viên tụ ngoài hành lang,
Chuyện trò vui vẻ, luận bàn nổi sôi.
Bài thi “mid-term” tuần rồi,
Môn mà đám Việt chúng tôi ngại ngần.

Phải hoàn tất bài luận văn,
Tiếng Anh hạn chế, khó khăn rất nhiều.
Là môn bắt buộc được nêu,
Chỉ mong đạt được chỉ tiêu là mừng...

Đang vui, cả bọn đều ngưng,
Thầy Danny xuất hiện, như chừng cảm thông.
Thầy chưa vội bước vào phòng,
Mà dừng lại giữa đám đông chuyện trò.

Cảm tình ưu ái dành cho,
Sinh viên gốc Việt, nguyên do hiền lành.
Cùng đều chăm chỉ học hành,
Với thầy giảng dạy, luôn dành tình thân.

Các sinh viên khác đa phần,
Thường hay trêu chọc, chẳng phân biệt gì.
Nhất là thầy trẻ như Danny,
Thì càng bị chọc, thay vì nể nang...

Danny rất mực hân hoan,
Góp lời thân thiện, hỏi han mọi người.
Riêng Loan không có nói cười,
Mắt nhìn xa vắng, về nơi sân trường.

Danny hiểu chuyện bất thường,
Xuyên qua bài luận, vấn vương nỗi sầu.
Muốn mong có dịp gặp nhau,
Để thầy có được một câu trả lời...

Thầy cho biết tới giờ rồi,
Mình cùng vào lớp, để tôi giao bài.
Có nhiều bài viết thật hay,
Rất là hợp với đề tài đưa ra.

*“Viết về biến cố xảy ra,
Đã gây ảnh hưởng sâu xa trong đời”.
Các anh biểu lộ tuyệt vời,
Buồn vui có đủ, mà tôi chưa từng.*

Xin nêu vài bài tượng trưng,
Kèm theo chỉnh sửa để cùng hiểu thêm.
Những bài không được đọc lên,
Đích thân thầy đến kể bên từng người.

Phát bài đã chấm xong rồi,
Kèm theo nhận xét, mọi người hân hoan.
Cuối cùng là bài của Loan,
Thầy không đưa lại, mà toan yêu cầu:

*“Tôi cần gặp lại em sau”,
Thấy loan ngơ ngác, thầy mau nói liền.
Bài em tôi muốn dành riêng,
Lời hay, ý đẹp, thề nguyện khắc ghi...*

*Nếu không có bận chuyện gì,
Em qua phòng tôi sau khi tan giờ.
Loan như bứt nổi nghi ngờ,
Trả lời dạ...em sẽ chờ thầy xong.*

Vì còn nhiều bạn đang mong,
Gặp thầy để hỏi cho thông phần mình.
Những lời nhận xét phê bình,
Mà chưa rõ nghĩa, còn đình ninh hoài.

Loan yên trí bước ra ngoài,
Khoa là người bạn thường hay chuyện trò.
Hôm nay có được lý do,
Cho Khoa một dịp tha hồ chọc Loan...

*“Thầy Danny rất khôn ngoan,
Không giao tại lớp, mà toan về phòng.
Chắc là thầy đã phải lòng,
Với Loan rồi đấy, uống công tôi rồi...”*

Loan đành phản khán Khoa thôi,
Đừng đùa như thế, làm tôi lo nhiều.
Tôi đang suy nghĩ về điều,
Bài làm không tốt, chứ yêu thương gì...

*Không đâu, cứ tin tôi đi,
Thầy luôn để ý Loan, vì lòng thương.
Hôm rồi gặp tôi ở trường,
Thầy lên tiếng hỏi, như dường điều tra.*

*“Loan đâu không đi với Khoa?
Hai người tôi tưởng cùng là tình nhân?”
Làm tôi cứ mãi phân vân,
Biết thầy để ý, nên cần xác minh...*

*Rồi anh nói sao?...người tình?
Ngạc nhiên lắm hả? xin bình tĩnh nghe.
Khoa vừa nói, vừa chọc quê,
Người tình cũng được, có hề gì đâu?*

*Xí...với Khoa thì còn lâu,
Khoa cười khoái trá, với câu thử lòng.
Vừa khi thầy ra khỏi phòng,
Khoa chào từ giã, để không gây phiền...*

*Loan theo thầy về phòng riêng,
Tiếng Khoa còn nói tiếp liền theo sau.
“Chúc may mắn, hẹn gặp sau”
Loan không quay lại, như hầu không nghe.*

*Thầy Danny mời cà phê,
Nhưng Loan từ chối, chưa hề dùng qua.
Nên thầy tỏ vẻ xuýt xoa,
Vì không có được nước trà mời em...*

*Thầy đưa bài cho Loan xem,
Với nhiều ghi chú để thêm bên lề.
Bài em ý tưởng khỏi chê,
Khác với các bạn viết về Việt Nam.*

*Chiến tranh, vượt biên gian nan,
Hay đời tỵ nạn, hiện đang nói nhiều.
Không còn xúc động bao nhiêu,
Khiến cho người đọc, bớt điều xót xa.*

*Riêng em chuyện đang xảy ra,
Chiến tranh Iraq thật là quá hay.
Người di dân Việt đến đây,
Hết lòng vì Quốc Gia này dẫn thân.*

Chàng phi công trẻ hiên ngang,
Hy sinh vì nước, diệt tan giặc thù.
Chuyện tình gãy cánh thiên thu,
Làm người con gái, quá ư đau lòng...

*Đó là chuyện thật phải không?
Không gì hư cấu ở trong chuyện này?
Đều là thật hết, thưa thầy,
Nhưng em không biết tỏ bày đủ chưa?*

*Theo thầy, không thiếu không thừa,
Đủ cho người đọc say sưa không rời.
Chỉ cần sửa đổi vài nơi,
Hợp theo lối viết của người ở đây.*

*Bài em xuất sắc lớp này,
Điểm “A minus” của thầy xứng không?
Cám ơn thầy đã rộng lòng,
Em đâu có dám cầu mong gì nhiều.*

*Nhưng yêu cầu em một điều,
Em cho phép thầy được nêu bài này.
Trong nhiều lớp học của thầy,
Em bằng lòng thế không? hay ngại ngùng?*

Một hồi suy nghĩ mông lung,
Loan đồng ý, nhưng đừng dùng tên em.
Người phi công nữa, xin thêm,
Kết nên tình ái êm đềm như mơ...

*Thầy xin hứa, không thờ ơ,
Điều mà thầy thấy âu lo hơn là.
Em luôn buồn bã xót xa,
Người phi công mất đã ba năm rồi.*

*Theo như thiện ý của tôi,
Em đâu có thể liên hồi nhớ thương.
Loan nhìn tỏ vẻ khác thường,
“Bao năm cũng thế” nàng đương thì thầm.*

Danny không để vào tâm,
Những lời nói đó, khó làm ai tin.
Anh đưa mắt đắm đuối nhìn,
Khẽ lên tiếng, tỏ ý mình ra ngay.

*Tương lai em vẫn còn dài,
Xin em hãy nghĩ đến ngày mai sau.
Em đâu có thể u sầu,
Nhớ về quá khứ, tròn câu ước thề.*

*Người Việt Nam có vấn đề
Tin vào duyên số, lời thề thủy chung.
Một ngày nào đó không chừng,
Sống chung với kẻ chưa từng quen thân!*

*Đó là cũng bởi số phần,
Loan trả lời vội, không cần suy tư.
Danny thấy được hình như,
Loan tin số phận khur khur chẳng rời.*

*Những điều đó đã khiến tôi,
Không còn có thể biết lời nào khuyên.
Tôi liền hỏi qua chuyện riêng,
Để quên bớt nỗi ưu phiền này đi.*

*Hè này em đã tính gì?
Loan đi làm, lấy tiền chi học hành.
Còn năm nữa là hoàn thành,
Để cho hai đấng sinh thành được an.*

*Em làm ở đâu hở Loan?
Starbuck gần trường, đang toan mướn người.
Danny nghe bỗng bật cười,
Bán cà phê, mà lại thôi không dùng.*

*Loan mô tả thật lạ lùng,
Thích mùi thơm, nhưng xin đừng nhấp môi.
Mùi thơm, vị đắng đi đôi,
Tránh không nhầm lẫn, để rồi kêu oan...*

*Danny chợt hiểu ý Loan,
"Tình yêu xa cách nồng nàn nhiều hơn".
Anh liền nói lời cảm ơn,
Được dùng bài luận, và còn hàn huyên...*

*Loan từ giã, bước ra liền,
Mặc thầy đứng ngó, với niềm ưu tư.
**Khối tình ôm lấy khur khur,
Làm sao mở lối tâm tư bây giờ!!!***

*
* * *

Tìm Starbucks khách rất đông,
Người chờ đợi xếp hàng trông thật dài.
Bạn lo cho khách liền tay,
Làm Loan không thể bắt ngay phen mình.

Mặc cho điện thoại rung rinh,
Chắc không phải chuyện gia đình, chẳng sao.
Nghĩ là Khoa đã gọi vào,
Rủ đi ra biển, hay bao ăn quà.

Loan là người bạn của Khoa,
Nhưng về tâm tính, Châu là hợp hơn.
Đưa em vui tính giản đơn,
Còn Loan đang vẫn còn ôm nỗi sầu...

Giải lao, Loan mở phen mau,
Xem ai đã gọi, nhưng đâu có ngờ.
Là phen ở nhà gọi vô,
Nên Loan lo sợ, ngẩn ngơ nhủ thầm.

Ở nhà biết mình đang làm,
Mà sao lại gọi, yên tâm sao đành.
Nên liền gọi lại thật nhanh,
Nghe Châu lên tiếng, Loan giành hỏi ngay.

Ở nhà có chuyện gì đây?
Châu liền lên tiếng tỏ bày tâm tư:
*Em vừa nhận được lá thư,
Đề tên anh Đức, gửi từ San-Diago.*

*Chị chờ đó, em đem vô,
Để cùng chia sẻ, không chờ được lâu.*
Loan lên tiếng, không được đâu,
Chị xin phép nghỉ, về ngay cấp kỳ.

Loan suy nghĩ dọc đường đi,
Là thư anh Đức?? có khi nào nhầm??
Đã lưu lạc mất mấy năm,
Giờ trao trả lại, Loan thầm vẫn vờ.

Rồi suy đoán trong hồ sơ,
Vẫn ghi mất tích, bây giờ tìm ra?
Bao nhiêu giả thuyết thoáng qua,
Vì không tin được, như là giấc mơ...

Thấy Loan vừa mới bước vô,
Châu liên vội vã trao cho chị liên.
Bì thư của Đức còn nguyên,
Nhưng vài nhận xét trước tiên đập vào.

Không như các thư ngày nào,
Sắc màu, kích thước, thấy sao khác thường.
Bì thư từ một nhà thương,
Nhìn qua chữ viết, y tuồng như xưa.

Châu nôn nóng, nên vội thưa,
Xem mau đi chị, em chưa thể ngờ...
Loan đâu có thể chần chờ,
Tay run run mở, giữ cho vẹn toàn.

Bức thư chỉ có một trang,
Viết trên giấy trắng, lại càng thấy thương.
Chị thì lệ đã trào tuôn,
Còn em chờ đợi khẩn trương...lạy Trời...

Em yêu!
Anh không biết cách xưng hô,
Có còn thật sự đúng cho lúc này?
Sợ rằng em đã đổi thay,
Hơn ba năm rồi, mấy ai giữ tròn.

Nên không chắc em đã còn,
Nghĩ về anh mãi, héo hon xuân thì.
Anh như đã chết còn gì?
Hết rồi hy vọng, còn chi để chờ...

Hiện anh đang ở San-Diago,
Tại quân y viện, lo cho bệnh tình.
Giờ anh xin được tường trình,
Cuộc đời lắm nỗi điều linh một thời:

*Phi cơ anh bị bắn rơi,
Nhưng anh may mắn kịp thời nhảy ra.
Bị thương, cách địch không xa,
Nên anh khó thoát, phải sa vào tù.*

Bao năm giam hãm mịt mù,
Được may cứu thoát, cho dù hiểm nguy
Hành quân đặc biệt thực thi,
Mang anh về lại Hoa Kỳ bình an.

Thoát đời tù tội gian nan,
Không ai thăm viếng, lâm than, rã rời.
Tắm thân tù tội than ôi!
Chịu bao hành hạ, đất trời ngả nghiêng...

Cảnh này tiếp diễn liên miên,
Nhờ luôn nghĩ đến tình riêng chúng mình.
Cho anh vượt nổi cực hình,
Để còn sống sót yên bình về đây...

Muốn liên gọi báo em ngay,
Để voi thương nhớ, những ngày vắng xa.
Nhưng rồi anh kịp nghĩ ra,
Thay vì mừng rỡ, chuyển qua ngổ ngàng.

Nếu em đã vội sang ngang,
Hay đang tìm được bình an tâm hồn.
Viết thư là cách hay hơn,
Kéo dài hy vọng...em còn nhớ anh.

Nếu như chuyện đó không thành,
Cũng không nghe được âm thanh nặng lời.
Đời như con nước nổi trôi,
Nào ai biết được mình rồi về đâu???

Nhưng anh xin một yêu cầu,
Dẫu gì mình cũng gặp nhau một lần.
Để còn có dịp phân trần,
Hẹn cuối tuần tới, em cần nhớ cho.

Nhà thương quân đội San-Diago,
Khi nào đến, em cứ vô hỏi Betty.
Bà là tiếp viên ở đây,
Sẽ cho em biết ngay nơi anh ngồi.

Anh cho bà biết hết rồi,
Chuyện tình hai đứa, một thời thiết tha...
Nên em đừng ngại với bà,
Dẫu gì đi nữa, cũng là thiện tâm...

Vẫn còn rất yêu em...anh Đức

Đọc thư xong, Loan khóc oà,
Đưa thư nàng ấp ngàng qua ngực mình.
Châu đang chờ đợi, lặng thinh,
Vội lên tiếng hỏi, tỏ tình cảm thông.

Phải thơ của anh Đức Không?
Chuyện ra sao? Em nóng lòng được nghe.
Gật đầu với nước mắt nhoè,
Nói trong xúc động, thư nè em xem...

Thứ bảy này chị cùng em,
Đi thăm anh Đức, rõ thêm sự tình.
Rồi loan để mặc em mình,
Vào phòng ngắm lại bóng hình xem sao?

Lâu nay buồn bã xanh xao,
Làm sao tươi tỉnh, khi vào thăm anh.
Lúc nào em cũng riêng dành
Tình yêu chung thuỷ, chân thành Đức ơi!!!

*

* *

Betty đang ngồi tại bàn,
Lobby vắng vẻ, trang hoàng đẹp sao!
Hai cô gái vừa bước vào,
Bà quan sát kỹ, lời chào tung hô.

Tôi giúp được gì hai cô?
Loan liền lên tiếng nói cho bà liền.
Chúng tôi muốn gặp “Mr Hoàng”,
Ô, Doug?, cô nào là Loan ở đây?

Như bà rất rõ chuyện này,
Châu đưa tay chỉ Loan ngay cho bà.
Bà nhìn Loan chỉ thoáng qua,
Liền lên tiếng: *cô thật là đáng yêu.*

Thảo nào Doug thương cô nhiều,
Anh tâm sự với tôi nhiều về cô.
Loan liền lên tiếng xen vô,
Cám ơn bà, Đức bây giờ ở đâu?

Bà liền đưa Loan và Châu,
Qua hành lang rộng, phía sau là vườn.
Cây to bóng mát lạ thường,
Đưa tay mở cửa, chỉ đường hai cô.

Không quên lên tiếng dặn dò,
Đi nhẹ nhẹ thôi, đừng cho giật mình.
Doug đang ngồi đợi người tình,
Từ lâu rồi đó, chúc bình an nha.

Ngúc đầu, Loan cảm ơn bà,
Chị em nhẹ bước, xuyên qua lối dài
Nơi anh ngồi đợi ở đây,
Trên băng ghế đá, ngập đầy lá khô.

Châu dừng lại để nhường cho,
Mình Loan bước tới, sợ lo động nhiều.
Cùng là cho kẻ đang yêu,
Tự nhiên trao đổi những điều ước mong.

Dáng gầy cao, rất đàn ông,
Mặc đồ bệnh viện, đang trông xa vời.
Giật mình quay lại kịp thời,
Khi Loan vừa tiến đến nơi anh ngồi.

Đôi dòng lệ đã tuôn rơi,
Loan lên tiếng hỏi, có hơi ghen ngào.
Trời ơi, anh Đức đây sao?
Không ngờ anh quá xanh xao thế này.

Đứng lên Đức đan rộng tay,
Ôm Loan cho thoải những ngày đợi mong.
Mặc cho nước mắt thành dòng,
Loan ôm trả lại, nói không nên lời...

Châu còn đứng ở một nơi,
Cách xa mấy thước, không rời mắt trông.
Thấy anh chị cũng mũi lòng,
Mắt Châu như đã lừng tròng đỏ hoe.

Nhờ vào gốc cây chắn che,
Lách người vào đó, Châu che khuất mình.
Dành riêng không gian yên bình,
Cho hai anh chị tâm tình với nhau...

Chợt nghe Loan gọi Châu đâu?
Châu liền tiến bước ra mau đón chào.
Hai người đang ngồi sát vào,
Cùng đưa tay vẫy để chào lại Châu.

Đến nơi, Châu vội cuối đầu,
Rồi lên tiếng hỏi những câu thật lòng.
“Chào anh Đức”, “anh khoẻ không?”
“Chị Loan thôi hết sầu mong nữa rồi”.

Tạo bầu không khí vui tươi,
Tính Châu là thế, nụ cười liền môi.
Loan đưa tay kéo em ngồi,
Đức liền vội nói đôi lời cùng Châu.

*“Cám ơn em tạo công đầu,
Lái xe đưa chị, cho dầu đường xa”.*
Hai giờ lái, đâu gì mà,
Cả ngày em cũng vượt qua chẳng sờn...

Châu nhìn lại Đức kỷ hơn,
Tuy hơi hốc hác, vẫn còn oai phong.
Đúng tiêu chuẩn người phi công,
Dạn dày sương gió, phiêu bồng trên mây.

Bao giờ anh xuất viện đây?
Để còn tiếp tục đi bay bình thường?
Tay anh đã bị gãy xương,
Nên không tiếp tục con đường tung mây...

Rồi Châu lên tiếng chia tay,
Đi thăm người bạn gần đây lâu rồi.
Chỉ là viện cơ thể thôi,
Muốn cho anh chị có thời gian riêng.

Không gian tĩnh mịch bình yên,
Tình yêu chợt bỗng dâng lên dạt dào.
Tiếng chim ríu rít đón chào,
Nụ hôn nồng cháy được trao lần đầu.

Hai người mong đợi từ lâu,
Tưởng như là đã mất nhau thật rồi.
Nên càng quá đổi tuyệt vời,
Quên đi tất cả một thời điêu linh.

Đưa tay vuốt tóc người tình,
Đúng như mong ước Đức trình trước đây.
Mắt Loan triều mến đắm say,
Ngả vào vai Đức, ngắt ngây men tình...

27/7/2022
SÁU NGUYỄN